

Als een grazend dier

Een warme droge dag tussen twee onweersdagen in. Wie zelf zelden of nooit in de tuin werkt, en mij nu bezig ziet het kleefkruid en de brandnetels tussen de frambozen- en bessenstruiken uit te halen, denkt wellicht dat dit een uiterst onaangenaam werkje is, een straf.

Niets is minder waar. Bedachtzaam bewegend verzamel ik de kleverige stengels van het kleefkruid die mijn armen schrammen. Omzichtig, om mijn armen niet open te halen aan de stekelbes, trek ik met mijn gehandschoende hand de brandnetels uit. Ik tracht ze zo ver mogelijk naar beneden aan te vatten, zodat de stengels niet breken, maar het is haast niet te vermijden dat ze soms onverwacht uithalen en hier en daar een jeukende roze bobbel achterlaten op mijn onverantwoord blote onderarmen. Lijster, bosduif en tuinfluiter zitten vlakbij, voor hen ben ik op dit moment een groot maar tamelijk ongevaarlijk grazend beest. Wat verderop gaat het alarm van een winterkoning, het blijkt niet voor mij bestemd te zijn, maar voor de poes van de burens. Af en toe proef ik de verrukkelijke smaak van een framboosje, zo recht van de struik. Ik keer terug in de tijd, toen ik - een kind nog - dit werkje mocht doen in de tuin van mijn grootmoeder, ruim 50 jaar geleden. Nog veel verder keer ik terug, naar de aeonen toen mensen nog plukkers en verzamelaars waren, en ze, zoals de berggorillas van Dian Fossey zaliger dat nog altijd doen, leefden van wat ze vonden in de natuur. Al mijn zorgen vallen van mij af. Voor korte tijd vertoef ik in Eden, schuldeloos als een grazend dier.

Johan Heirman

